

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8Co/18/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7118211555
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miloš Greguš
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7118211555.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miloša Greguša a členov senátu JUDr. Agnesy Hricovej a JUDr. Denisy Novotnej Mlinárčikovej vo veci navrhovateliek U. M. nar. XX.X.XXXX a V. M. nar. XX.X.XXXX bývajúcich v V. na ulici S. armády č. 8, zastúpených R. Matúšom Lemešom advokátom so sídlom advokátskej kancelárie v Košiciach na Kuzmányho ulici č. 29 proti povinnému X. M. nar. XX.X.XXXX bývajúcemu v V. na T. ulici č. X zastúpeného JUDr. Kristínou Malou Piovarčiovou advokátkou so sídlom advokátskej kancelárie v Košiciach na Štúrovej ulici č. 20 v konaní o zvýšenie výživného o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Košice I z 23.4.2021 č.k. 21P/135/2018-135 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Košice I z 19.8.2021 č.k. 21P/135/2019-185 a uznesením Okresného súdu Košice I z 22.3.2022 č.k. 21P/135/2018-203 takto

rozhodol:

M e n í rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. v spojení s opravnými uzneseniami nasledovne:

Z v y š u j e výživné zo strany otca X. M. nar. XX.X.XXXX na navrhovateľku V. M. nar. XX.X.XXXX zo sumy 100 Eur mesačne na sumu 210 Eur mesačne od 12.10.2018 do budúca, ktoré je povinný platiť vždy do 25. dňa v mesiaci vopred k rukám navrhovateľky. Dlžné výživné vo výške 3260,96 Eur za obdobie od 12.10.2018 do 31.3.2021 povoľuje povinnému splácať v splátkach v sume 300 Eur k rukám navrhovateľky spolu s bežným výživným, a to od právoplatnosti tohto rozsudku pod následkom straty výhody splátok v prípade omeškania s čo i len jednou splátkou.

Z v y š u j e výživné zo strany povinného X. M. nar. XX.X.XXXX na plnoletú U. M. nar. XX.X.XXXX zo sumy 100 Eur mesačne na sumu 210 Eur mesačne od 12.10.2018 do budúca, ktoré je povinný platiť vždy do 25. dňa v mesiaci vopred. Dlžné výživné vo výške 3260,96 Eur za obdobie od 12.10.2018 do 31.3.2021 povoľuje povinnému splácať mesačne v splátkach v sume 300 Eur spolu s bežným výživným, a to od právoplatnosti tohto rozsudku, pod následkom straty výhody splátok v prípade omeškania s čo i len jednou splátkou.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol nasledovne:

I. Zvyšuje výživné zo strany otca: X. M., nar. XX.XX.XXXX na maloletú: V. M., nar. XX.XX.XXXX zo sumy 100 € mesačne na sumu 210 €, mesačne od 12.10.2018 do budúca, ktoré je otec povinný platiť vždy do 25. dňa v mesiaci vopred k rukám matky. Dlžné výživné vo výške 3.260,96 € za obdobie od 12.10.2018 do 31.03.2021 sa povoľuje otcovi splácať v mesačných splátkach v sume 300,- Eur k rukám matky spolu s bežným výživným a to od právoplatnosti tohto rozsudku, pod následkami straty výhody splátok v prípade omeškania s čo i len s jednou splátkou.

Zvyšuje výživné zo strany otca: X. M., nar. 15.08.1982 na plnoletú U. M., nar. 21.08.2003 zo sumy 100 € mesačne na sumu 210 €, mesačne od 12.10.2018 do budúca, ktoré je otec povinný platiť vždy do

25. dňa v mesiaci vopred. Dĺžné výživné vo výške 3.260,96 € za obdobie od 12.10.2018 do 31.03.2021 sa povoľuje otcovi splácať v mesačných splátkach v sume 300,- Eur spolu s bežným výživným a to od právoplatnosti tohto rozsudku, pod následkami straty výhody splátok v prípade omeškania s čo i len s jednou splátkou.

II. Týmto rozsudkom mení rozsudok Okresného Košice I sp. zn.: 11P/25/2010 zo dňa 30.11.2011, ktorým bol zmenený rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn.: 12C/81/2005 zo dňa 11.07.2006.

III. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie opravným uznesením z 19.8.2021, č.k. 21P/135/2018-185 rozhodol nasledovne: Opravuje písomné vyhotovenie rozsudku sp. zn. 21P/135/2018 zo dňa 23.04.2021 v jeho hlavičke tak, že tá správne znie:

„Okresný súd Košice I v právnej veci starostlivosti o maloletú V. M., nar. 21.08.2003 zastúpenú kolíznym opatrovníkom Úradom práce, soc. vecí a rodiny Košice a U. M., nar. 19.08.2002, zastúpenú matkou, deti rodičov: matky H. F. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. armády 8, V. a otca X. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. 5, V. T., v konaní vo veci zvýšenia výživného, takto“

v jeho druhom odseku výroku č. I tak, že správne znie:

„Zvyšuje výživné zo strany otca: X. M., nar. XX.XX.XXXX na plnoletú U. M., nar. XX.XX.XXXX zo sumy 100 € mesačne na sumu 210 €, mesačne od 12.10.2018 do budúca, ktoré je otec povinný platiť vždy do 25. dňa v mesiaci vopred. Dĺžné výživné vo výške 3.260,96 € za obdobie od 12.10.2018 do 31.03.2021 sa povoľuje otcovi splácať v mesačných splátkach v sume 300,- Eur spolu s bežným výživným a to od právoplatnosti tohto rozsudku, pod následkami straty výhody splátok v prípade omeškania s čo i len s jednou splátkou.“

v jeho odôvodnení v bode č. 6, tretí riadok, opravuje dátum, od kedy otec nepracuje vo firme U.. Košice, ktorým je dátum 01.03.2020.

3. Následne súd prvej inštancie uznesením z 22.3.2022 č.k. 21P/135/2018-203 rozhodol tak, že v prevyšujúcej časti konanie zastavil.

4. Proti tomuto rozsudku podal otec v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne aby zmenil rozsudok tak, že zvýši výživné pre plnoletú U. M., nar. 19.8.2002 zo sumy 100 Eur mesačne na 110 Eur mesačne splatnú vždy k 25. dňu v mesiaci vopred k jej rukám od podania návrhu do budúca a pre mal. V. M. nar. 21.8.2003 zo sumy 100 Eur mesačne na sumu 110 Eur mesačne splatnú vždy k 25. dňu v mesiaci vopred k rukám matky od podania návrhu do budúca, čím zmení rozsudok Okresného súdu Košice I sp.zn. 11P/25/2010 zo dňa 30.11.2011. Dĺžné výživné navrhuje povoliť splácať v mesačných splátkach po 10 Eur spolu s bežným výživným. Odvolanie odôvodňuje v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, g/ a h/ CSP a § 62 ods. 1 CMP. S napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie v celom rozsahu nesúhlasí, lebo zvýšené výživné nezodpovedá jeho schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom, a to aj napriek tomu, že od ostatnej úpravy výživného došlo k zmene pomerov na strane detí. Zvýšené výživné je pre neho vyslovene likvidačné. Je pravdou, že dieťa sa má podieľať na životnej úrovni svojich rodičov, ale aj v negatívnom zmysle. Jeho aktuálna životná úroveň nezodpovedá zvýšeniu výživného, ktoré bude do budúca ďalej rásť, lebo deti chcú ísť podľa výpovede matky údajne študovať na vysokú školu. Zároveň je zvýšené výživné v hrubom rozpore s dobrými mravmi vo vzťahu k plnoletému dieťaťu s ohľadom na to, že mu v rozpore s § 43 ods. 2 Zákona o rodine neprejavuje žiadnu úctu a rešpekt. Naproti tomu došlo k zmene pomerov na jeho strane, ale v negatívnom zmysle, čomu súd prvej inštancie nevenoval dostatočnú pozornosť a na jeho ťarchu pripísal aj objektívne okolnosti, ktoré nezavinil. Rovnako aj konanie, ktoré tomuto rozhodnutiu predchádzalo, prebehlo v rozpore so zákonom a poprelo zásady civilného procesu, ako aj procesné práva účastníka konania. Konanie súdu trpí závažnými procesnými vadami, ktorými mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, zároveň súd prvej inštancie neúplne a nesprávne zistil skutočný stav, lebo nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré následne nesprávne právne vyhodnotil. Súd prvej inštancie rozhodol týmto spôsobom po tom, čo nesprávne posúdil skutočný stav veci a vykonané dôkazy, ako aj nesprávne vec právne posúdil. Súd sa neriadil dôsledne ustanovením § 35 a § 36 CMP, kedy má povinnosť zisťovať skutočný stav veci a

vykonať aj iné dôkazy aj bez návrhov účastníkov konania a napriek tomu nesprávne vyhodnotil jeho schopnosti, možnosti a majetkové pomery. Zároveň poukazuje na to, že napadnutý rozsudok nespĺňa základné požiadavky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, ako aj v zmysle čl. 46 Ústavy SR. Vzhľadom na uvedené považuje odôvodnenie rozsudku za nedostatočné a nepresvedčivé, čím sa samotný rozsudok stáva nepreskúmateľným. Súd nedal odpoveď na otázky nastolené v konaní, ktoré mali pre vec podstatný význam a objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie napadnutého rozsudku považuje čo do rozsahu a do obsahu za odôvodnenie, ktoré je v rozpore s požiadavkou spravodlivého súdneho konania. V prvom rade poukázal na to, že výroky napadnutého rozsudku obsahujú závažné chyby. Súd prvej inštancie uvádza vo výroku nesprávny dátum narodenia plnoletej VeC.. Túto chybu možno označiť ako chybu v písaní. Naproti tomu závažnejší nedostatok vidí v tom, že verejne na pojednávaní vyhlásil rozsudok, v ktorom ho vo vzťahu k dlžnému výživnému pre plnoletú U. zaviazal zaplatiť za celé obdobie k rukám matky, pritom U. už bola plnoletou, teda dlh mu mal vzniknúť voči nej a k jej rukám by ho mal aj zaplatiť, rovnako aj bežné výživné po dosiahnutí plnoletosti do budúcnosti. Vo vzťahu k plnoletej U. smerujú aj ďalšie odvolacie námietky, lebo súd nedisponuje preukázateľným dôkazom, že po dosiahnutí plnoletosti sa pripája k návrhu matky na zvýšenie výživného, aké výživné a z akých dôvodov požaduje. Súdne rozhodnutia o výživnom na plnoleté dieťa možno zmeniť alebo zrušiť len na návrh a súčasne len vtedy, ak sa zmenili pomery, t.j. okolnosti rozhodujúce pre ďalšie trvanie vyživovacej povinnosti. Súd sa uspokojil iba s tvrdeniami matky. Z odôvodnenia rozsudku tieto okolnosti nevyplývajú. V ďalšom na pojednávaní plnoletú U. nevypočul, neumožnil mu klásť otázky, a tým realizovať jeho základné procesné práva. Plnoletá má pritom nárok na plnenie vyživovacej povinnosti aj od matky, nebola ani k tomu vypočutá, v tomto smere nestačí, aby samotná matka vypovedala za plnoletú k tomu, ako si plní vyživovaciu povinnosť k nej. Akokoľvek platí, že dosiahnutie plnoletosti dieťaťa nemá pre trvanie vyživovacej povinnosti hmotnoprávny význam, je odlišná situácia u maloletého dieťaťa, ktoré s ohľadom na stupeň svojho fyzického a psychického vývoja je celkom, či prevažne odkázané na svojich rodičov a dieťa plnoletého, u ktorého možno očakávať, že bude vyvíjať primerané úsilie smerujúce k tomu, aby sa uživilo samo, ak sa nevyskytnú samozrejme okolnosti, ktoré tomu celkom alebo čiastočne bránia. Týmto úvahám súd vôbec nevenoval pozornosť, k obom deťom pristupoval ako k maloletým, len ich formálne odlišoval označením ako plnoletá/maloletá alebo nie legálnym označením ako staršia a mladšia dcéra. Inak z odôvodnenia rozsudku nevyplývajú žiadne zistenia podporené dôkazmi a žiadne úvahy, z ktorých by bolo zrejmé, že súd koná o maloletom i plnoletom dieťati. V ďalšom nemal za preukázané potvrdením o návšteve školy, do akej školy a ktorého ročníka obe deti ku dňu rozhodovania chodia, pričom táto okolnosť je významná aj s ohľadom na to, či je tu dôvod na ďalšie trvanie vyživovacej povinnosti tým, že sa plnoletá štúdiom pripravuje na budúce povolanie. V rozsudku citovaná správa kolízneho opatrovníka je zo dňa 28.2.2019, t.j. stará 14 mesiacov ku dňu rozhodovania, teda časom a udalosťami prekonaná, neaktuálna. Poukazuje na to, že obe deti dosahujú štandardné výdavky zodpovedajúce ich veku, stupňu školskej dochádzky, či zdravotnému stavu. Vychádzajúc zo stavu v čase rozhodovania súdu mechanicky preberá výdavky maloletých špecifikované v návrhu na začatie konania v roku 2018, ale vôbec nezohľadňuje to, že počas pandémie Covid-19 v trvaní vyše 12 mesiacov väčšina výdavkov spojených so štúdiom, či voľnočasovými aktivitami nevznikli, lebo deti školu osobne nenavštevovali. Platil zákaz vychádzania, teda ani výdavky na cestovné deti nedosahovali. Väčšina poplatkov ako ZRŠ boli na školách rodičov pre zhoršujúcu sa ekonomickú situáciu odpustené. Aktivity ako stužková, autoškola, krúžky sa nerealizovali, výdavky v tejto súvislosti nevznikli. Spoľahlivú verifikáciu tvrdení matky by malo indikovať už aj to, že vo svojej účastníckej výpovedi uvádzala svoj mesačný príjem na úrovni 510 - 540 Eur, pričom jej skutočný príjem je 873 Eur mesačne. Od času ostatnej úpravy výživného došlo na strane matky k 100% nárastu jej príjmu. Súd prvej inštancie zvýšil výživné na maloleté deti o viac ako 100%, aj keď k nárastu ich potrieb od času poslednej úpravy rozhodne nedošlo za súčasného nárastu príjmu ich matky o 100% a jeho poklesu príjmu o rovnakú výšku. Súd prvej inštancie sa nekriticky odvoláva na české odporúčacie tabuľky, pritom vie, že slovenské právne prostredie túto metodiku výpočtu výživného neuznáva. K svojim pomeroch ako osoby povinnej uviedol, že v jeho prípade došlo k súhre subjektívnych a objektívnych okolností, ktoré spôsobili, že ostal bez príjmu, čo súd vyhodnocoval výlučne v jeho neprospech. Je pravdou, že pracovný pomer ukončil dohodou, ale nedošlo k tomu tak ako to súd prvej inštancie interpretoval a poňal do zápisnice a následne do odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom ho vykresľuje ako absolútne nezodpovednú a nespoľahlivú osobu. V U.S.Steel Košice bol dlhodobo zamestnaný, pracovné podmienky sa z roka na rok zhoršovali, čo vyplývalo zo všeobecne známych skutočností. Taktiež dochádzalo v ostatných rokoch k hromadnému prepúšťaniu, každý sa o svoje miesto bál, pracovné povinnosti pôvodne troch a viac zamestnancov sa z dôvodu racionalizácie koncentrovali do rúk jedného zamestnanca, vedenie vytváralo tlak na riadiacich zamestnancov a tí zas na svojich podriadených. Atmosféra na pracovisku bola zlá.

Nie je pravdou, že len tak bez dôvodu a vízie nového zamestnania dobrovoľne odišiel. Ako uviedol, jeho švagr dlhodobo pracuje v Belgicku a dohodli sa, že za ním vycestuje a zoženie mu prácu na stavbe. K 29.2.2020 (je uvedený opäť nesprávny dátum ukončenia jeho pracovného pomeru - 29.2.2019, celkovo možno skonštatovať, že nesprávnych a zmätočných údajov je v odôvodnení veľa) dohodou ukončil pracovný pomer, prihlásil sa na úrad práce a pripravoval sa na vycestovanie. Od 13.3.2020 však došlo k uzatvoreniu hraníc z dôvodu vypuknutia celosvetovej pandémie Covid-19, čo všetky jeho plány zmarilo. Je logické, že keby vedel, že táto situácia nastane, tak nikdy neukončí pracovný pomer. Potom nasledovali všeobecne známe okolnosti, že do júna 2020 boli najprísnejšie opatrenia, v lete došlo k čiastočnému uvoľneniu a od jesene do dnešných dní (dňa 14.4.2021) platil na území SR núdzový stav a najprísnejšie opatrenia. Až v apríli 2021 si našiel brigádu na stavbe, dovtedy bol bez zamestnania. Vycestovanie do zahraničia bolo nereálne, už aj v cudzine bol problém nájsť si prácu, zároveň všade boli karanténne opatrenia. Súd prvej inštancie vôbec ani čiastočne, napríklad pri dĺžke splatnosti dlžného výživného, neprihliadol na objektívne okolnosti spôsobené pandemiou. Neprihliadol ani na to, že dĺžka konania bola spôsobená okolnosťami práve na strane konajúceho súdu, že došlo k zmene zákonnej sudkyne a že pre pandémiu sa neuskutočňovali pojednávania. Od podania návrhu do rozhodnutia súdu uplynulo vyše 28 mesiacov, pritom ide o právne a skutkovo jednoduchú vec. Aj táto okolnosť bola pripísaná na jeho ľarchu. Súd vychádzal z toho, že jeho potenciálny príjem je 1.273,81 Eur. Z neho mu určil mesačne platiť nie potenciálne, ale reálne sumy na výživné spolu vo výške 1.020 Eur mesačne. Nehovoriac o tom, že má ešte ďalšiu vyživovaciu povinnosť a aspoň základné životné potreby, ktoré minimálne v rovine stravovania a hygieny uspokojovať musí. V prípade, že bude zaviazaný do budúca prispievať na výživu detí sumu 1.020 Eur mesačne nasledujúcich 10 mesiacov (do splatenia dlžného výživného) je isté, že skončí vo výkone trestu odňatia slobody na základe trestného oznámenia matky alebo plnoletého dieťaťa, resp. túto situáciu psychicky nezvládne a uchýli sa ku krajnému fatálnemu riešeniu. Jeho rodina mu nevie v takom rozsahu pomôcť. Pokiaľ matka podá návrh na exekúciu, nie je mu čo zexekvovať, ale príde o vodičské oprávnenie, čo mu znemožní nájsť si zamestnanie, dosahovať príjem a platiť výživné. Teda reálne matka ani plnoletá tieto peniaze nedostane a ani náhradné výživné zo strany štátu v tejto výške nedostane. Tým poukazuje na to, že každé rozhodnutie súdu by malo byť vykonateľné nielen formálne, ale aj materiálne, pričom rozsudok súdu tento atribút nespĺňa, lebo sumu 1.020 Eur mesačne nebude možné z jeho strany uhrádzať a nebude možné ju ani reálne vymôcť. Rozsudok je prísny aj pri splatnosti dlžného výživného, keď mu uložil zaplatiť dlh na výživnom po dobu 10 mesiacov, pritom zo súdnej praxe nie je neobvyklé rozpätie 24 - 36 mesiacov s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu. Rovnako nesprávna bola úvaha súdu prvej inštancie, že musí disponovať vysokými úsporami, a pokiaľ nimi nedisponuje je to dôsledok jeho nezodpovedného správania. Nemal za preukázané jeho ostatné výdavky, len konštatuje, že býva s rodičmi, preto iné výdavky nemá a teda má úspory. Súd vôbec nebral do úvahy časový rozostup od ukončenia pracovného pomeru do rozhodnutia súdu, nemal za preukázanú výšku jeho úspor a výdavkov za ostatné obdobie, kedy malo dochádzať k tvorbe úspor. V ďalšom nevenoval pozornosť ani tomu, že má ďalšiu vyživovaciu povinnosť k maloletej X. M., ktorej v dôsledku rozhodnutia súdu nie je schopný na výživu ďalej prispievať, čo ho vystaví opäť ďalším negatívnym konsekvenciám. Rozhodnutie súdu v záujme jedného dieťaťa nemôže byť súčasne v hrubom rozpore so záujmom iného dieťaťa toho istého rodiča.

5. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu otca navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť. Súd prihliadol na zjavne nevyužitú schopnosť otca, ktorý sa vzdal výhodnejšieho zamestnania a na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. Pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosť, možnosť a majetkové pomery povinného. Na schopnosť, možnosť a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie, čo sa výsostne týka otca detí.

6. Matka vo vyjadrení k odvolaniu otca navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Odvolanie otca považuje v celom rozsahu za nedôvodné. Otec v podanom odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti a dôkazy, ktoré by boli spôsobilé spochybniť zákonnosť napádaného rozsudku. Je síce pravdou, že v rozsudku sa vyskytli zrejme chyby v písaní, avšak tieto pochybenia v zásade nemajú žiaden relevantný potenciál spochybniť zákonnosť rozsudku. Pre úplnosť uviedla, že osobitným písomným podaním požiadala súd, aby s poukazom na ustanovenie § 224 CSP opravil zrejme chyby v rozsudku. Pokiaľ ide o výhradu otca, že súd ho vo výroku zaviazal prispievať dlžné výživné pre plnoletú U. k rukám matky, túto námietku nie je možné akceptovať. Z výrokovej časti rozsudku totiž

jasne rezultuje, že súd viaže otca uhrádzať výživné k rukám matky len vo vzťahu k mal. V.. Vo výroku o povinnosti otca platiť výživné plnoletej U. súd ju vôbec nezmiňuje. Táto výhrada otca je preto absolútne nedôvodná. Rovnako nedôvodná je jeho výhrada vo vzťahu, že nedisponuje preukázateľným dôkazom, že plnoletá sa pripája k jej návrhu na zvýšenie výživného. V tejto súvislosti uvádza, že plnoletá U. ju splnomocnila na jej zastupovanie v tomto konaní a na pojednávaní dňa 23.4.2021 s tým, že súhlasí s konaním o zvýšenie výživného. Dáva do pozornosti súdu, že otec v priebehu konania nespochybňoval jej vyjadrenia ohľadom výdavkov na dcéry. Jednalo sa o skutkové tvrdenia, ktoré otec nerozporoval. Súd preto nemal mať prečo pochybnosti o ich pravdivosti, o to viac, že vo vzťahu k výdavkom na dcéry neuviedla nič neobvyklé, čo by mohlo prípadne evokovať potrebu intenzívnejšieho dokazovania. Zároveň poukazuje na to, že otec v priebehu konania nenavrhol vykonať výsluch plnoletej U., preto nerozumie jeho výhrade, ak sa v odvolaní sťažuje, že mu bolo upreté právo klásť plnoletej U. otázky. Taktiež otec tvrdí, že súd nemal za preukázané potvrdením o návšteve školy, do akej školy a ktorého ročníka obe deti ku dňu rozhodovania chodia. Zase musí vyjadriť údiv nad touto výhradou, keďže otec v konaní ani raz nespochybnil, že by dcéry neboli študentkami strednej školy. Pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností o trvaní zákonnej vyživovacej povinnosti voči deťom, predložila potvrdenia o návšteve školy maloletou V. a plnoletou U.. Má za to, že na základe samotných vyjadrení otca súd objektívne mohol dospieť k jedinému záveru, že svojím nezodpovedným správaním sa zbavil príjmu. Súd preto správne pri určovaní výšky výživného uplatnil princíp potenciality príjmov vyplývajúci z ust. § 75 ods. 1 vety druhej Zákona o rodine. Svoje rozhodnutie súd oprel aj o konštantnú judikatúru najvyšších súdnych autorít, ako aj o rozhodovacie prax súdov prvej inštancie, resp. odvolacích súdov. Súdom určenú výšku výživného považuje za dôvodnú aj s ohľadom na skutočnosť, že otec nad rámec výživného dcéram nijako neprispieva, nekupuje im žiadne darččky pri príležitosti ich sviatkov, Vianoc a pod.. Otec o dcéry nejavi absolútne žiaden záujem, pričom na poslednom pojednávaní potvrdil, že dcéry naposledy videl pred piatimi rokmi, a aj to išlo len o náhodné stretnutie. V konaní bolo preukázané, že otcov priemerný mesačný príjem za roky 2018 až 2020 predstavoval sumu 1.273,81 Eur. Tiež bolo preukázané, že stále býva u svojich rodičov, a preto nikdy nemal zvýšené výdavky na zabezpečenie vlastného bývania a nebol zaťažovaný výdavkami, ktoré súvisia s vlastným bývaním. Na základe uvedených skutočností preto súd dospel k správne záveru, že otec si mohol dlhodobo vytvárať úspory, z ktorých môže aj v súčasnosti zabezpečovať živobytie sebe a prispievať na výživu svojim deťom. Zastáva názor, že otec musel dôvodne predpokladať, že dôjde k zvýšeniu sumy výživného na deti, a teda mohol sa na túto skutočnosť postupne pripraviť tvorbou pravidelných úspor. V prílohe predložil potvrdenie o návšteve školy - Hotelovej akadémie V. M. a U. M..

7. Otec predložil odvolaciemu súdu pracovnú zmluvu uzavretú so zamestnávateľom Slovenské magnezitové závody R., a.s., s miestom výkonu práce v F. ako peciar, na dobu určitú do 30.9.2022. Následne predložil opis mzdového listu za obdobie 7/21 do 12/21 a za obdobie 1/2022 do 3/2022.

8. Ďalšie vyjadrenia doručené neboli.

9. Konania vo veciach výživného plnoletých osôb sa prejednávajú a rozhodujú podľa § 154 a nasledujúcich CMP.

10. Podľa ust. § 2 ods. 1 CMP, na konania podľa tohto zákona sa použijú ust. Civilného sporového poriadku (CSP), ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Podľa § 388, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

12. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie aj s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 CSP a § 66 CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav, posúdil ho podľa správnych ust. Zákona o rodine, avšak nesprávne určil povinnosť prispievať zvýšeným výživným k rukám oprávnenej V. M., ktorá v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie už bola plnoletá a zároveň, dlžné výživné zaviazal zaplatiť k rukám matky. Povinný v odvolaní neuviedol žiadne podstatné skutočnosti, ktoré by spochybňovali závery súdu prvej inštancie o rozhodujúcich skutkových okolnostiach, pričom jeho odvolacia argumentácia je takmer totožná s obranou v konaní na súde prvej inštancie, s ktorou sa súd v napadnutom rozsudku vysporiadal. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces a na obhajobu nepatrí

právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, a teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech v konaní. V tomto prejednávacom prípade súd prvej inštancie dôsledne vykonal dokazovanie a dostatočne zistil skutočný stav, ktorý následne správne právne posúdil, pričom jeho skutkové a právne závery zjavne nie sú svojvoľné, neudržateľné a ani neboli prijaté v zrejmom omyle konajúceho súdu, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Úvahy súdu prvej inštancie týkajúce sa posúdenia návrhu na zvýšenie výživného nie sú svojvoľné, ale vychádzajú z ustálenej rozhodovacej praxe prvoinštančného aj odvolacieho súdu.

13. K odvolacej argumentácii povinného je v prvom rade potrebné uviesť, že podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonom zodpovedajúce konanie súdu a iných orgánov SR. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani aby prebral a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj IV. ÚS 252/2004, I. ÚS 50/2004, II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003). Za porušenie tohto základného práva teda nemožno považovať neúspech, resp. nevyhovenie návrhu v konaní. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súd zistí po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodne za predpokladu, že jeho skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a neboli prijaté v zrejmom omyle konajúceho súdu, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu súdom by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam. Stručne možno zhrnúť, že odlišný názor účastníka konania vo vzťahu k hodnotiacemu úsudku súdu nečiní rozsudok nepreskúmateľným ani nezákonným.

14. Čo sa týka odvolacej námietky povinného, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutočný stav veci, je potrebné poznamenať, že ani pri rešpektovaní vyšetrovacej zásady súd nemusí vykonať všetky účastníkom navrhnuté dôkazy, pretože výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je výlučne na súde aj s poukazom na čl. 10 ods. 1 a 2 základných princípov CMP, z ktorého vyplýva, že dôkazy a tvrdenia účastníkov hodnotí súd podľa vlastnej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, pričom žiaden dôkaz nemá predpísanú silu. Právomoc konať vo veci, ktorej sa návrh týka v sebe obsahuje i právomoc súdu posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/2003). Zároveň je nutné dodať, že skutočnosti všeobecne známe (tzv. notorieta) alebo známe súdu z jeho činnosti sa nedokazujú (§ 186 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP). Ide o také skutočnosti, ktoré sú známe pomerne širokému okruhu ľudí a vedomosť o týchto skutočnostiach možno u bežného, priemerne vzdelaného človeka žijúceho v danom mieste a čase predpokladať. Nie je pri tom podmienkou, aby boli známe každému. Nedokazujú sa ani skutočnosti známe súdu z jeho rozhodovacej činnosti. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie ohľadne výsluchu povinných, vzhľadom na doterajší priebeh a hospodárnosť konania, nakoľko tieto v priebehu konania na súde prvej inštancie a odvolacieho konania nadobudli plnoletosť, pričom povinný bol v konaní právne zastúpený, predložil svoje vyjadrenia a stanoviská k návrhu matky na zvýšenie výživného, pričom ani v odvolaní neuviedol žiadne iné argumenty než tie, na ktoré poukazoval v priebehu konania. Neobstojí preto argumentácia povinného, že navrhovateľky neboli v konaní vypočuté, keďže hodnotenie dôkazov vykonal súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že výsluch účastníka je len jedným z dôkazných prostriedkov (§ 187 ods. 2 CSP) a v zásade by súd mal vykonávať takýto dôkaz vtedy, ak tvrdenú skutočnosť nie je možné preukázať inak (§ 195 ods. 1 CSP). Z uvedeného teda nepochybné vyplýva, že nevyvypočutie účastníka konania nie je možné považovať za odňatie možnosti účastníka konať.

15. K odvolacej námietke povinného, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec, odvolací súd podotýka, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne

závery a na zistení skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav a dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval, alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V tomto prípade súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav, použil správne ustanovenia Zákona o rodine a správne ich aplikoval na zistený skutočný stav.

16. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii povinného ohľadne vecnej nesprávnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd dodáva, že po vrátení veci ako predčasne predloženej, konajúci súd odstránil namietané vady konania. Keďže v priebehu konania na súde prvej inštancie, konanie o zvýšenie výživného pre plnoletú U. M. stratil charakter konania, ktoré je možné začať aj bez návrhu, súd prvej inštancie rozhodol o celom návrhu plnoletej osoby-oprávnenej na výživné (U. M. a V. M.) a uznesením z 22.3.2022 č. k. 21P/125/2018 v prevyšujúcej časti konanie zastavil z dôvodu späťvzatia návrhu navrhovateľkami nad súdom priznanú výšku výživného. Zároveň vyzval plnoletú U. M. a V. M., (ktorá dovŕšila plnoletosť v priebehu odvolacieho konania) či sa pripájajú k návrhu matky na zvýšenie výživného. Obe navrhovateľky sa pripojili k návrhu matky, čo vyplýva zo zápisnice zo súdneho pojednávania zo dňa 22.3.2022. Vzhľadom na uvedené sú námietky povinného nedôvodné.

17. Predpokladom zmeny rozhodnutia o výživnom podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine je výrazná zmena pomerov na strane oprávneného alebo povinného, ktoré boli podkladom prechádzajúceho rozhodnutia o výživnom, pričom musí ísť o zmenu trvalú, nie len prechodnú a musí sa jednať o zásadnú zmenu v tých okolnostiach, z ktorých vychádzalo predchádzajúce rozhodnutie súdu o výživnom. Pri rozhodovaní o zmene výživného sa obdobne použijú zásady, ktoré sú rozhodujúce pre určenie výživného, v tomto prípade § 62 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine. Vyživovacia povinnosť rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Kritériami určovania rozsahu vyživovacej povinnosti v zmysle vyššie uvedených zákonných ustanovení sú odôvodnené potreby dieťaťa, ako aj možnosti, schopnosti a majetkové pomery rodičov.

18. Odvolací súd posúdením všetkých relevantných skutočností vo vzťahu k samotnému predmetu konania dospel k rovnakému právnenému záveru ako súd prvej inštancie, že v súlade s ust. § 62 ods. 1 Zákona o rodine, navrhovateľky nie sú schopné samostatne sa živiť. Odvolacie námietky povinného vo vzťahu k vyššie uvedenej vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, vrátane skutočností uvádzaných vo všetkých jeho podaniach sa javia skutkovo aj právne irelevantné, keďže určujúcou otázkou pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku, tak ako to správne uzavrel súd prvej inštancie bolo vyhodnotené, že nie sú schopné samostatne sa živiť. Schopnosť samostatne sa živiť znamená, že dieťa je schopné samostatne uspokojovať všetky svoje potreby, a to hmotné, kultúrne a ďalšie vrátane bytových, inými slovami to znamená, že dieťa má určitý trvalý príjem finančných prostriedkov, z ktorého uhrádza svoje potreby. Odvolací súd preto zhodne so závermi súdu prvej inštancie uvádza, že výsledky vykonaného dokazovania, na ktorých sa nič nezmenilo, ani v priebehu vyjadrení účastníkov v odvolacom konaní, jednoznačne preukazujú, že navrhovateľky pokračujú v príprave na budúce povolanie, nie sú zárobkovo činné, ich výživu zabezpečuje matka, pričom povinný sa na ich výžive okrem platenia výživného nijakým spôsobom nepodieľa.

19. V súvislosti s odvolacími námietkami povinného týkajúcimi sa výšky výživného odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v tomto prejednávanom prípade určenie výšky vyživovacej povinnosti zodpovedá zákonným kritériám určovania výživného vyplývajúcim so zákonných ustanovení citovaných v napadnutom rozsudku.

20. Vzhľadom na predmet konania, ktorým je zmena rozhodnutia o výživnom, je správne porovnávať pomery v čase prechádzajúceho rozhodnutia o výživnom s pomermi existujúcimi v čase jeho aktuálneho rozhodovania, o návrhu matky na zvýšenie výživného v súlade s ust. § 78 ods. 1 Zákona o rodine, preto súd prvej inštancie postupoval správne a nijakým spôsobom nepochybil, keď uvedené pomery porovnal a na základe výsledkov dospel k záveru, že u maloletých detí v čase podania návrhu, aktuálne plnoletých osôb došlo jednak k prechodom na vyšší stupeň vzdelávania, s čím sú vždy objektívne spojené zvýšené náklady na dieťa, ako aj samotným plynutím času od posledného rozhodnutia súdu upravujúceho vyživovaciu povinnosť (rok 2011), k prirodzenému nárastu odôvodnených potrieb už plnoletých navrhovateľiek. Rovnako sa dostali na ďalší stupeň vývoja a to, ako z hľadiska biologického, kedy deti rastú a menia sa ich stravovacie potreby, tak aj z hľadiska zvýšených výdavkov na školu,

oblečenie, obuv, kultúrne vyžitie a v neposlednom rade aj hygienické potreby berúc zreteľ na ich vek. K odvolacej argumentácii povinného, že zo svojho príjmu nie je schopný uhrádzať výživné vo výške 210 Eur mesačne, pretože po odpočítaní jeho nevyhnutných výdavkov mu neostane nič, je potrebné upriamiť pozornosť na ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine, ktoré rozšírilo východiská zisťovania a posudzovania možností, schopností a majetkových pomerov rodičov aj o zisťovanie tzv. potenciality príjmov. Princíp potenciality má prednosť pred princípom fakticity, to znamená, že súd je povinný prihliadať aj k zjavne nevyužitým schopnostiam povinného rodiča. Pre určenie výšky vyživovacej povinnosti pritom nie je smerodajné, aký príjem rodič v skutočnosti dosahuje, alebo či vôbec pracuje, ale to, čo je objektívne možné, aby zarobil s ohľadom na svoj vek, zdravotný stav, kvalifikáciu, odbornosť, nadanie, vedomosti, zručnosti, pracovné skúsenosti a pod. V ďalšom je potrebné zdôrazniť, že vyživovacia povinnosť rodičov k deťom je zákonná povinnosť, z čoho vyplýva, že každý rodič je povinný usmerňovať svoje pracovné a životné aktivity tak, aby plnenie vyživovacej povinnosti k maloletým deťom nebolo ohrozené. Všeobecne možno konštatovať, že pokiaľ rodič plánuje zmenu, či už v oblasti zamestnania, bývania, investícií, či počtu vyživovacích povinností, musí mať na zreteli vždy už existujúce vyživovacie povinnosti tak, aby ich plnenie žiadnym spôsobom neohrozil, a to aj s predpokladom neustále sa zvyšujúcich potrieb detí, preto len samotné poukazovanie na svoje výdavky neznamená, že súd musí tieto výdavky akceptovať a uprednostniť ich pred plnením vyživovacej povinnosti. Každý rodič si musí uvedomovať svoju rodičovskú zodpovednosť a primerane tomu prispôbiť i svoj osobný život, a teda vynaložiť zvýšené úsilie na dosiahnutie adekvátneho príjmu na zabezpečenie odôvodnených potrieb všetkých vyživovaných osôb. Neobstojí preto argumentácia povinného, ktorý celú situáciu vníma jednostranne poukazujúc na to, že mu pri úhrade jeho výdavkov pomáha rodina, pričom povinný pred úhradou výživného pre navrhovateľky evidentne uprednostňuje svoje výdavky, ktoré všetky označuje za nevyhnutné. K odvolacej argumentácii otca, že súd prvej inštancie neprihliadal na okolnosť, že je nezamestnaný a následne z dôvodu pandémie Covid-19 sa nemohol zamestnať, je bez príjmu, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žiaden účinný zákon Slovenskej republiky nezakotvuje povinnosť pracovať, a ani právo, resp. povinnosť pracovať v odbore, v ktorom je osoba vyučená, prípadne pracovať na pozícii alebo v zamestnaní zodpovedajúcom predstavám povinného rodiča. Zákon taktiež neustanovuje percentuálnu výšku vyživovacej povinnosti v závislosti od príjmu rodiča, okrem minimálnej sumy výživného (ust. § 62 ods. 3 Zákona o rodine). Odvolací súd neupiera právo povinného na ukončenie pracovného pomeru, avšak považuje za potrebné pripomenúť, že pokiaľ rodič plánuje zmenu či už v oblasti zamestnania, bývania, investície, či počtu vyživovacích povinností, musí mať na zreteli vždy už existujúce vyživovacie povinnosti tak, aby ich plnenie žiadnym spôsobom neohrozil, a to aj s predpokladom neustále sa zvyšujúcich potrieb detí. V ďalšej odvolacej argumentácii povinného, že od poslednej úpravy došlo k zvýšeniu príjmu matky navrhovateľiek, odvolací súd dopĺňa, že pokiaľ by akceptoval uvedené úvahy povinného v odvolaní, mohlo by dochádzať až k takým absurdným situáciám, keď by napríklad výživné od matky dosahovalo výšku, ktorá by podľa súdu plne zodpovedala potrebám plnoletého dieťaťa a otec, ktorý by sa na výžive nijako nepodieľal, by bol súdom pozbavený tejto povinnosti s odôvodnením, že potreby detí sú v plnom rozsahu uspokojované matkou. K ďalšej odvolacej argumentácii povinného, že o povinnosti prispievať zvýšeným výživným rozhodol súd s dlhším časovým odstupom od podania návrhu, nepovažuje za argument majúci vplyv na výšku jeho vyživovacej povinnosti, pričom povinný, ktorý bol právne zastúpený musel mať nepochybne vedomosť aj o tom, že v uvedených konaniach môže dôjsť z objektívnych dôvodov k rozhodnutiu na stanovených 6 mesiacov (odchod zákonnej sudkyne do dôchodku). V súvislosti s odvolacou argumentáciou povinného, ktorý uviedol, že nemožno od neho spravodlivo žiadať, aby platil zvýšené výživné na navrhovateľky s prihliadnutím na to, že je nezamestnaný, je opäť na tomto mieste nutné poukázať na princíp potenciality, pričom povinný nepreukázal existenciu objektívnych prekážok brániacich mu vo využití jeho schopností, pretože je v produktívnom veku bez závažnejších zdravotných ťažkostí. Za takejto situácie sa odvolacia námietka povinného ohľadne nesprávnej aplikácie princípu potenciality javí skutkovo aj právne relevantná.

21. Podľa názoru odvolacieho súdu určené výživné zodpovedá potrebám plnoletých detí a nezistil okolnosti na strane povinného, ktoré by odôvodňovali určenie výživného nižšou sumou za rozhodné obdobie. Nestotožnil sa s námietkami povinného týkajúcimi sa jeho finančných a majetkových pomerov, pretože jeho povinnosťou je podieľať sa na výžive dieťaťa. Odvolací súd posúdením všetkých relevantných skutočností vo vzťahu k predmetu konania dospel k záveru, že určené výživné súdom prvej inštancie je vzhľadom na citované ustanovenie v odôvodnení napadnutého rozsudku a z nich vyplývajúce zásady primerané a korešpondujúce skutkovému stavu zistenému súdom prvej inštancie a poznamenáva, že podiel matky, na ktorý poukazuje povinný na výživnom je porovnateľný s jeho

podielom, pretože o deti sa osobne stará matka a dobrovoľne si voči nim plní vyživovaciu povinnosť v rozsahu svojich schopností.

22. Otec v odvolaní tiež namietal, že úhradu dlžného výživného v mesačných splátkach po 300 Eur, keďže konajúci súd vychádzal z toho, že o podaní návrhu na zvýšenie výživného mal vedomosť a teda mohol si vytvárať úspory, je podľa neho nereálne a nebude vedieť dlžné výživné splácať. K uvedenej námietke povinného odvolací súd poznamenáva, že v zmysle § 44 CMP, rozsudky o výživnom sú vykonateľné doručením. Lehota na plnenie je 3 dni a plyní od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu, prípadne povoliť splácanie v splátkach. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie umožnil otcovi dlžné výživné splácať v splátkach, ktoré aj odvolací súd považuje za primerané z hľadiska možností povinného, ale zároveň zohľadňujúc aj to, aby dlhšou lehotou na splatenie dlžného výživného nedošlo k ohrozeniu záujmov vyživovaných osôb, t. j. navrhovateľiek.

23. Vo vzťahu k výrokom o dlžnom výživnom na navrhovateľky (výrok II. a III.) dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie pri určovaní dlžného výživného za obdobie od 12.10.2018 do 31.8.2021 správne vychádzal z rozdielu medzi zvýšeným výživným a výživným, ktoré si plnil na základe predchádzajúceho rozhodnutia, avšak nesprávne určil platobné miesto plnenia, tak bežného výživného, ako aj dlžného výživného. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v priebehu odvolacieho konania predmetné konanie stratilo charakter beznávrhového konania, nakoľko dňa 19.8.2020 nadobudla plnoletosť U. M. a dňa 21.8.2021 V. M. t.j. stali sa účastníkmi konania (spôsobilosť na právne úkony nadobudli dovŕšením osemnásteho veku a ich zastupovanie matkou, kolíznym opatrovníkov v konaní stratilo opodstatnenie), preto odvolací súd v tejto časti zmenil výrok súdu prvej inštancie a uložil povinnému platiť bežné výživné k rukám navrhovateľiek (plnoletých detí) a dlžné výživné zaplatiť v určených splátkach taktiež k rukám navrhovateľiek.

24. Z týchto dôvodov odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutom výroku I. o platení bežného výživného a dlžného výživného k rukám navrhovateľiek, podľa ust. § 388 CSP tak, ako je to zrejme z výrokovej časti tohto rozsudku.

25. Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 vety druhej CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 a nasl. CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľ fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).